

StudPOL

Навчально-методичні матеріали: студентська газета
Випуск №17(59)

Про головне

Випускники спеціальності «журналістика» НУ «Запорізька політехніка» отримали дипломи

У Національному університеті «Запорізька політехніка» відбулися урочистості з нагоди вручення дипломів магістрам спеціальності «журналістика».

Про це повідомляється на фейсбук-сторінці кафедри журналістики у публікації за 3 квітня.

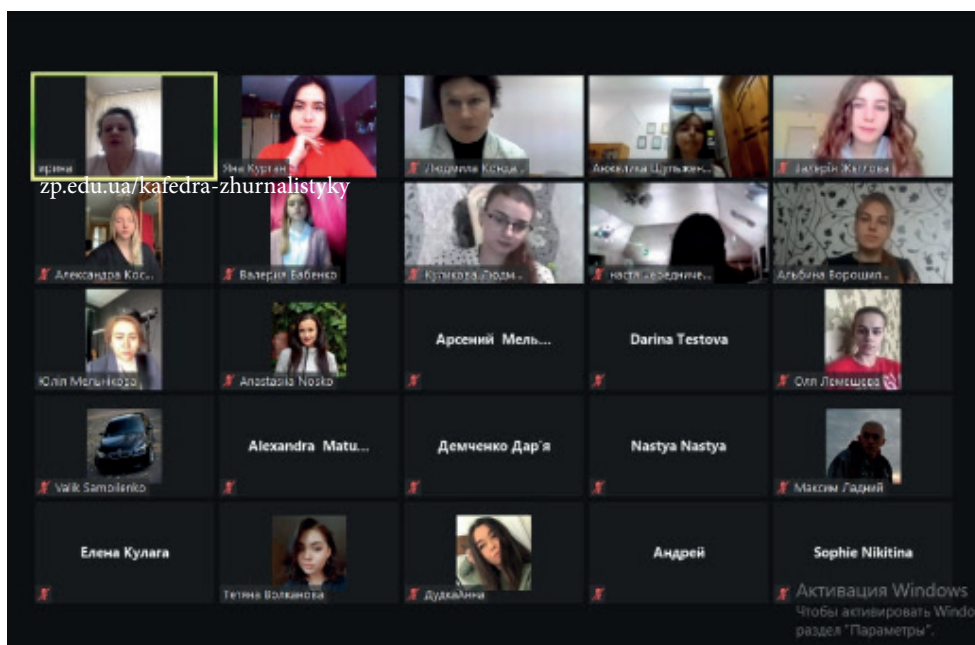
Викладачі привітали магістрів із завершенням навчання і запросили навідувати університет у вільний час: «Шановні випускники! Бажаємо вам щасливої життєвої стезі! Здійснення найзаповітніших мрій! Натхнення! Дякуємо за вашу цікавість до науки й нових знань! Із вами було приємно працювати. Приходьте, по можливості, в гості на кафедру: завжди будемо раді вас бачити!».

Студенти НУ «Запорізька політехніка» взяли участь у міжрегіональній конференції

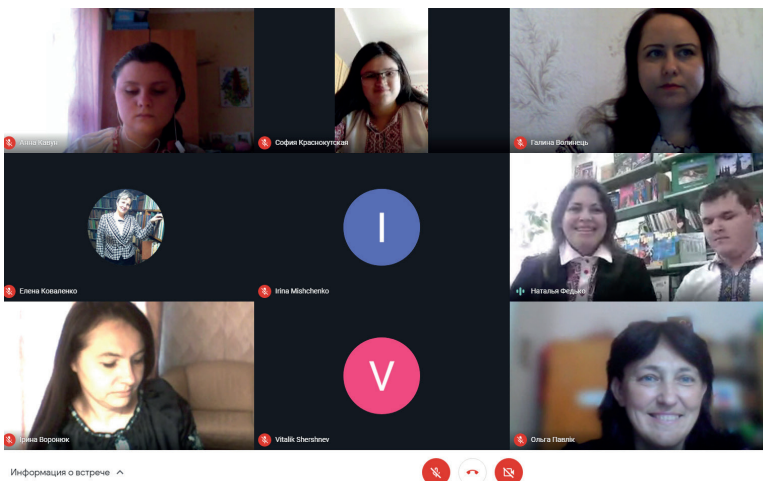
11 травня 2021 року студенти спеціальності «журналістика» НУ «Запорізька політехніка» Курган Яна (СН-317), Матушанська Олександра (СН-310м), Кулага Олена (СН-310м) та ін. стали учасниками IV Міжрегіональної студентської конференції «Медіакартини світу: формування особистості під впливом медіа». Про це інформують на сайті кафедри журналістики НУ «Запорізька політехніка». Онлайн-захід проходив у Бердянському державному педагогічному університеті на факультеті філології та соціальних комунікацій.

Олександр Носок (СН-310)
(за матеріалами сайту кафедри журналістики НУ «Запорізька політехніка»)

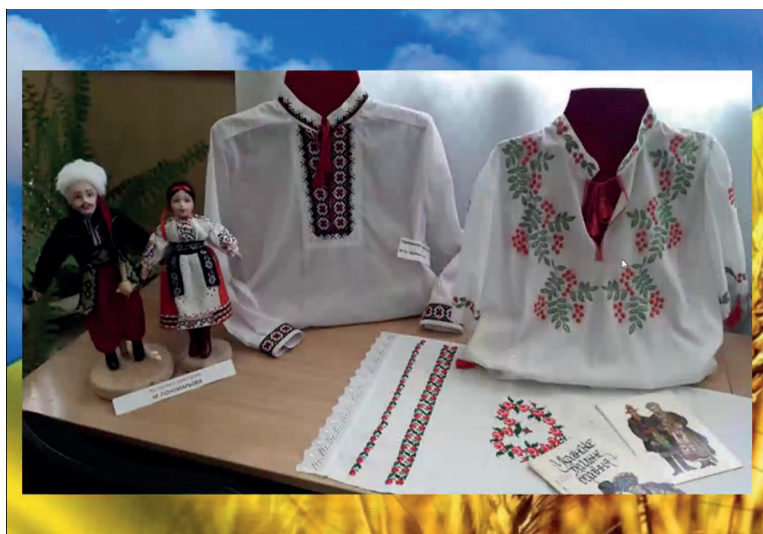

Свято вишиванки в НУ «Запорізька політехніка»

20 травня о 12 годині в НУ «Запорізька політехніка» відбулося свято вишиванки. На зустрічі були присутні студенти, викладачі та ведучі. На жаль, через карантинні обмеження захід проходив не в бібліотеці, а у Google Meet.

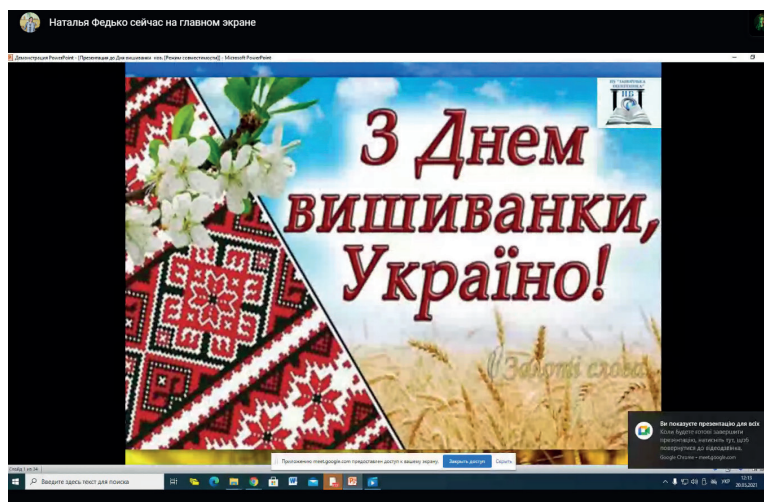
Після однієї презентації нам демонстрували іншу, під назвою «Флешмоб». Усі присутні спостерігали за жінками у вишиванках та за майстринями, які створюють цю красу. Коли демонстрація завершилась, нам розповіли вірші та життєві історії, що пов'язані з вишиванками, а далі студенти вивчали, яка вишиванка для кого та як вишита.

ДО РЕЧІ:

На Західній Україні сорочки не вишивались, а ткалися! А кожен символ позначає різне. Наприклад, квадрат символізує землю, а ромб – продовження роду.

Діана Пилипенко (СН-310)

Глядачам був запропонований перегляд відео, яке демонструвало книжки з зображеннями національного українського одягу. В нас була змога побачити багато колоритних образів нашого народу. Звісно, більш детальну літературу можна знайти в бібліотеці (аудиторія 516 НУ «Запорізька політехніка»).

Мова ворожнечі: слова жалять і вбивають

Кожна людина у своєму житті чула, що слово має велику силу. Ще мати або вчителька постійно повторювали нам у дитинстві: «Слово – не горобець, випустиш – не спіймаєш», – закликаючи нас думати перед тим, як щось сказати та не забувати про те, що у слова нема вороття. Чому ж слово таке важливе? І чи насправді воно має таку вагу, про яку описується у численних прислів'ях та приказках? У пам'яті одразу виринає одна доречна притча. Звучить вона так. Якось уранці сліпий чоловік сидів край дороги. Біля його ніг лежав капелюх і табличка «Я сліпий. Будь ласка, допоможіть!». Один чоловік проходив повз і зупинився. Він побачив, що перехожі кинули в капелюх лише дві монети. Він також поклав кілька монет і з дозволу старця написав нові слова на табличці. Потім поставив її біля ніг та пішов далі у справах. Удень цей чоловік повертався й побачив, що капелюх сповнений грошей. Старий його впізнав за ходом і запитав, що саме він написав на табличці. Чоловік відповів: «Нічого такого, що було б неправдою. Я просто написав її трохи по-іншому». Усміхнувся й пішов. Новий напис на табличці був таким: «Зараз весна, але я не можу її побачити».

Здавалося б, зміст не змінився. Але людина може підібрати такі слова, які б могли вплинути на суспільство, викликати у нього певні почуття та емоції. З цього постає запитання: які наслідки матиме цей вплив – позитивний чи негативний? В останні роки в Україні набирає обертів таке прикре явище як «hate speech», що в адаптованому перекладі означає «мова ворожнечі». Визначення цього терміну просте – це всі форми вираження, письмові чи усні, які поширюють, підбурюють, сприяють чи виправдовують ненависть на ґрунті нетерпимості. Тобто мовою ворожнечі може бути все, що сказане або показане публічно, чи то пост у соціальних мережах, чи то образливий жарт, сказаний у громадському місці, татування чи навіть принт на футболці. Об'єктом мови ворожнечі стають конкретні групи осіб, зокрема жителі тимчасово окупо-

ваних територій, вимушені переселенці, люди з інвалідністю, нарко- або алкозалежні особи, люди певних професій, до яких суспільство ставиться двояко. Ми можемо навіть не помічати, що використовуємо мову ворожнечі в повсякденному житті, однак таке незнання лише підживлює ворожі настрої в суспільстві. Головним джерелом мови нетерпимості можна назвати засоби масової комунікації. Саме в руках медіа слово може перетворитися на ніж або пістолет і вбити, стати трагедією для величезної групи людей. А головна їхня зброя – гучні скандальні заголовки. Журналісти нерідко вміщують у них своє особисте ставлення, порушуючи принцип об'єктивності, та роблять усе, аби привернути якомога більшу увагу до матеріалу, що в результаті допоможе їм збільшити свої рейтинги. Вже давно відомо, люди схильні краще запам'ятовувати погані новини. Тому публікації, що містять насильство чи агресію більше впливають на формування нашої свідомості. Схема виглядає приблизно так: спочатку з'являються упередження – негативне ставлення до певного явища чи людини, на їх тлі народжуються стереотипи, а вони своєю чергою творять дискримінацію. Разом все це перетворюється на громіздкий жмут бруду, який несеться зі швидкістю, поглинаючи на шляху інші негативні речі, а у кінці, якщо його не зупинити, неодмінно виливається у справжнє насильство. Першим істотним інцидентом, коли наслідки мови ворожнечі почали даватися взнаки стали трагічні події у селі Лощинівка Одеської області. Тоді, через звинувачення у скоєнні злочину одним із представників ромської національності, була розгорнута антиромська інформаційна кампанія. Багато ЗМІ необ'єктивно висвітлювали події та намагалася штучно збільшити негативне ставлення. Як результат, це призвело до жорстоких нападів на все поселення. «Борці за справедливість» почали влаштовувати погроми: підвалювати будинки, вибивали вікна та двері, трошили меблі, а також погрожували жителям розправою. Ця ситуація

яскраво демонструє, як мова ворожнечі переходить від невинних, здавалося б, слів до реальних протиправних дій. Як же боротися з мовою ворожнечі? По-перше, медіа слід надавати повну інформаційну картину і дозволити своїй аудиторії самостійно приймати рішення та формувати судження. Журналісти постійно повинні запитувати себе, чи є небезпечним для когось це висловлювання чи фраза. По-друге, в матеріалах варто уникати вказівки на етнічну, національну, релігійну приналежність, сексуальну орієнтацію або інші ознаки, якщо у цьому немає потреби. Нам, як звичайним громадянам, також потрібно ретельно слідкувати за своєю мовною гігієною. А очищення можна почати із викорінення образливих слів та заміною їх на нейтральні офіційно визначені терміни. Говорити не «бомж», а тимчасово безпритульна людина, не «алкоголік», а людина з алкогольною залежністю. «Аутист» замінюємо на «людина з аутизмом», а «інвалід» на «людина з інвалідністю» і т.д. Тобто спочатку говоримо про саму людину, а вже потім про її характеристику. Ми всі разом повинні сказати «ні» мові ворожнечі! Лише так ми зможемо наблизитися до заповітної мрії жити у вільному суспільстві, де не буде місця ні упередженням, ні стереотипам, і у кожного з нас будуть рівні права. Слова мають силу. Пам'ятаймо про це!

Олександр Носок (СН-310)

Право на вибір

«Роби так, як ми тобі кажемо, досягай своїх цілей потом та кров'ю – і, можливо, так ти щось отримаєш у житті», – так колись сказали батьки дитині, яка просто застрягла між вибором: піти до університету чи відпочити рік-другий після складних двох останніх років у школі. Як можна не послухатись батьків, адже вони бажають тільки кращого для тебе і знають, що тобі потрібно.

Історію цю я знаю добре, самій через це довелося пройти у житті. Невже дійсно дорослі люди знаються на бажаннях та цілях своїх чад? А якщо діти не все розповідають своїм батькам? У випадках, коли ми ділимося з татами або мамами найціннішими моментами, ситуаціями, що з нами колись траплялись, очікуємо на розуміння наших думок та співпереживання, але отримуємо лише категоричні вислови щодо цього, навряд чи хтось наступного разу щось розповість батькам – ніхто не хоче слухати критику там, де її не повинно бути. Багато випускників йдуть до вищих навчальних закладів тільки з тої причини, що цього бажають їх мами й тата. Але чи дійсно хочемо цього ми, особливо саме в ті часи, коли мріємо просто забути про те, що відбувалося в школі?

Дівчина, що мріяла про прекрасне самотійне життя подалі від батьків, у глибині душі не жадала йти вчитися, принаймні зараз. Але одного дня вона отримує те, про що не могла подумати й у жахливому сні. Вона вже уявляла, як буде весело збиратися до університету зі своїми сусідками, буде отримувати насолоду від тієї бажаної свободи хоч тут, подалі від дому. Знайде багато друзів, буде брати участь у різноманітних цікавих заходах, деколи подорожувати в сусідні міста, абсолютно не плануючи ці подорожі заздалегідь...

Проїшов рік, за ним другий – і от сидить та дівчина посередині кімнати, яку розділяє з двома іншими дівчатами, і не розуміє, в який час настав той переломний момент. Що трапилось з тою, хто так полюблив бавитися, зустрічатися з друзями та говорити хоч з кимось, до кого їй було не байдуже?.. В університеті купа завдань, що їй не подобаються, вони для неї просто не важливі; всі заходи, які вона організовувала зі своїми одногрупниками, просто остогидли. Вони не мають жодних спільних рис із тим, про що вона колись думала. Та й сусідки постійно набридали тим, що тільки могли гуляти ночами безперервно, час від часу заважаючи вести спокійне життя, вчитися. Та й що говорити про навчання, коли ти просто не розумієш, для кого стараєшся. Зрозуміло, що точно для себе. Батьки – ось єдина причина того, що вона тут опинилася. Третій курс. Не спиш. Ти малюєш, малюєш і тільки малюєш ці будівлі, готуєш курсову роботу. Вся кім-

ната, розміром з картонну коробку з-під холодильника, була в шматках паперу, з якого вирізаються ці набридлі їй фігури. Вона вже просто не знає, куди себе подіти. Ненависть тільки розростається з кожним днем: до себе, до своїх батьків – за те, що колись вони не дали їй право вибору. Ментальне здоров'я та нерви – на нулі. Два тижні дівчина лежала у ліжку, і тільки під вечір могла хоч якось із нього встати. Нарешті, коли вже пройшов перший семестр, не порадившись зі своєю родиною, вона вирішує піти геть з того місця, що приносило їй неспокій. Вона послухала себе вперше за такий довгий проміжок часу і, звісно ж, відчула себе набагато краще за останні два з половиною роки. Батьки не поділяли великої радості за це, але згодом все ж зрозуміли – це було необхідно. Моя подруга не вважала, що вчинила неправильно, вона стала щасливою.

Я дуже рада за те, що людина знайшла в собі неабияку силу волі та проявила її в повній мірі. Не завжди те, що багато людей вважають дивним, таким є насправді. В кожного з нас різне бачення світу і не всі ми можемо робити те, що робить більшість людей на цій планеті. Я дуже вдячна таким людям, які подають приклади зі свого особистого життя і не бояться осуду з боку суспільства, адже ніхто не може знати, що коїться з нами насправді. Попри все, через що пройшла в університеті, вона вдячна за те, що отримала такий досвід. Життя не ділиться лише на чорне і біле, в ньому також можуть бути присутні й інші відтінки, від чого може залежати, в тій чи іншій мірі, наша життєва стежка. Всі ми маємо право чинити речі, які можуть привести кожного з нас до кращого життя, на яке ми так сподіваємось.

Наші перші газети

24 травня 2021 року першокурсники спеціальності «Журналістика» успішно завершили навчання з дисципліни «Газетно-журнальне виробництво». Протягом усього семестру студенти створювали власний продукт – газету. Цьогорічна програма була дещо складнішою, тому що кожен мав створити своє видання, а раніше на одну групу робилось приблизно 3 газети.

Як на мене, коли в кожного власна – це більш цікаво, бо можна втілити свою ідею саме так, як хоче автор, а не команда. Тому що без суперечок у командній роботі важко обійтись, а так кожен зробив свою власну газету так, як відчуває.

До вашої уваги самі видання та їх автори:

- 1) газета «Цікавинка» і її авторка Діана Пилипенко;
- 2) «Сучасник» від Олександра Носка;
- 3) газета «WHY NOT?» Інни Рябчук;
- 4) Тарас Марченко демонстрував видання «Свіжий подих»;
- 5) Юля Роншина показала свою газету «Марганець»;
- 6) «Nova думка» від Лізи Овчаренко;
- 7) Нікіта Калюжин презентував «News with views».

Звісно, після представлення видань між студентами відбувся конкурс на кращу газету, результати якого було визначено таємним голосуванням. Газета Олександра Носка «Сучасник» перемогла у цьому змаганні. Саша дійсно заслуговує на це, бо зробив її на «відмінно», але я б могла розділити перше місце між виданнями «Сучасник» і «Why not?». Це мої фаворити. Газета Олександра цікава та різноманітна, а Інни – яскрава і різнобарвна, вирізняється цікавим дизайном. Як на мене, це важливо, адже кожен із нас – візуал, тому гарне оформлення впливає на сприйняття видання. До речі, газета Інни посіла друге місце, а на третьому – видання «Марганець» Юлії Роншиної.

Якщо казати відверто, то всі заслуговують на перемогу, бо кожен гарно попрацював протягом навчання. Викладачі привітали першокурсників і зазначили, що пишаються студентами-журналістами, які приєдналися до команди Національного університету «Запорізька політехніка» і вже демонструють чудові успіхи!

Діана Пилипенко (СН-310)

Дружна журналістська родина

Ініціативні, амбітні, творчі й креативні, випускники і вже досвідчені журналісти. Їх не налякала складна, завжди відповідальна й небезпечна професія. Саме ними «Запорізька політехніка» пишається найбільше.

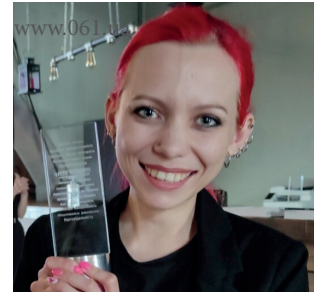

Юліана Скібіцька

– Я заступниця головної редакторки видання «Заборона». У 2014 році закінчила гуманітарно-правовий факультет за спеціальністю «Журналістика» тоді ще Запорізького Національного Технічного Університету. Я в журналістиці давно і встигла попрацювати в багатьох регіональних, всеукраїнських і навіть у міжнародних виданнях. Журналістика – це справа мого життя. Сподіваюся, що ви всі, хто обирає цю дуже складну, але цікаву професію, також будете думати саме так. В першу чергу будьте чесними з собою, і тільки так вам буде вірити ваша аудиторія. Також хочу порадити вам не боятися. Пишіть у різні редакції, обирайте якийсь певний жанр у журналістиці, який вам подобається, намагайтесь робити перші кроки в професії якомога раніше. І тоді точно у вас все вийде! Я бажаю вам успіху!

Катерина Шевченко

– Я журналістська розслідувачка Запорізького центру розслідувань, фактчекерка, членкиня Національної спілки журналістів України. У професійній діяльності більш відома як Катерина Рождественська. А також я випускниця Запорізького Національного Технічного Університету 2014 року. Працювала на багатьох сайтах. Першим моїм місцем роботи став сайт «Голос Запоріжжя», який існує і донині, також я працювала на сайті і в газеті «Верже», на сайті «Акцент»; для одного з київських сайтів віддалено писала новини Запоріжжя. Брала участь у регіональному проєкті із фактчекінгу. Зараз у Запорізькому центрі розслідувань я пишу матеріали на екологічну тематику, а також займаюсь фактчекінгом заяв наших політиків, посадовців тощо. І не збираюся зупинятися, тому що журналістика – це моє покликання. Дякую своїм викладачам за науку і – так би мовити – «квиток у життя».

Валерія Широкова

– Я навчалася у колишньому ЗНТУ. Під час навчання й після того, як я закінчила цей виш, працювала на радіостанціях і телеканалах. Це був «Великий луг». І, чесно кажучи, завжди заробляла гроші тільки цією професією. Писала на сайти, знімала сюжети, працювала сценаристкою на ток-шоу, вела ефіри... Зараз я працюю на радіо «НВ» ведучою «Нового Дня». Це ефір з 11 до 13 години. Що треба студенту-журналісту, аби влаштуватися за фахом? Я думаю, треба багато дивитися контенту, і не тільки українського, а будь-якого. Це дуже легко. І власне створювати його. Якщо ви будете тільки дивитися і думати, що одного разу хтось вас кудись запросить просто так – цього не буде. Тож багато дивіться, створюйте, експериментуйте, не бійтеся – і буде вам щастя.

Катерина Лук'янець

– Я навчалась у «Запорізькому Національному Технічному Університеті». Зараз це «Запорізька політехніка». На гуманітарно-правовому факультеті. У 2017 закінчила магістратуру. Ще с другого курсу я почала активно шукати для себе практику. Майже рік я безкоштовно стажувалась на місцевому радіо. Ходила просто для себе, записувала програми, новини та інтерв'ю. Потім влаштувалась туди на роботу та згодом стала директоркою «Радіо 3». Після цього працювала журналістом та ведучою новин на каналі «ТВ Голд». Зараз моїм місцем роботи є телеканал «Z». Я працюю тут вже чотири роки. Спочатку була журналістом. Потім спробувала себе в ролі випускового редактора. Зараз я ведуча новин на «Часі». Якщо ви хочете працювати журналістом та практикуватись – потрібно вже зараз. Поєднувати навчання та роботу – складно, але це дасть найбільший результат. Шукайте варіанти роботи, надсилайте резюме та телефонуйте до редакцій, ходіть на стажування. Навіть, якщо с першого разу не вийде – це вже гарний досвід, який допоможе у майбутньому. Дізнавайтесь більше про життя рідного міста, цікавтесь політикою, читайте, або дивіться ЗМІ, аби зрозуміти, як потрібно писати, знімати тощо. Звичайно, отриманні знання в університеті також допоможуть вам, особливо, вміння домовлятися, знаходити вихід із нестандартних ситуацій, швидко збирати та обробляти інформацію. Тож, якщо це справді ваша професія, у вас горять очі, і є велике бажання досягати більшого – у вас неодмінно все вийде! Якщо ж ви сприймаєте це як звичайну роботу, куди ви прийдете, відсидите робочі години та на кінець отримаєте зарплатню і все, то краще навіть і не починати. Бажаю успіху!

Олександр Димов

– У 2011 році при ЗНТУ я здобув освіту журналіста, став магістром – і в мене розпочалося неймовірно бурхливе життя у цій професії. Я встиг попрацювати і програмним директором, і музичним редактором, бренд-менеджером, піарником, на різноманітних радіо та телеканалах, на радіостанціях «Kiss FM» та «Діджей FM», на телеканалах «Суспільне телебачення» та інші. Зараз я працюю ведучим і музичним редактором радіостанції «Energy». Мені здається, що сучасні студенти отримали неймовірну можливість реалізувати себе у цій професії, бо опанувати такі технології, яких у нас ще не було, але найголовніше – звичайно, практика, практика і ще раз практика. Щоб вони змогли пощупати ці мікрофони і зрозуміти, як можна закохатися у цю професію та щоб вона стала сенсом життя.

Ігор Войцішевський

– Я закінчив «Запорізьку політехніку» у 2014 році. Під час навчання вже почав працювати на запорізькому телеканалі «ТВ 5». Після закінчення навчання я переїхав до Києва, де вже встиг попрацювати на великих масштабних проєктах телеканалів «Україна», «СТБ», «НТН». Останні два роки я працюю шеф-редактором на найкрутішому телепроєкті каналу «СТБ» «Таємниці ДНК». Працюйте там, де вам комфортно, будьте сміливими, не бійтеся пропонувати свої ідеї та ніколи не опускайте руки!

Чи можна назвати журналістику «четвертою владою»?

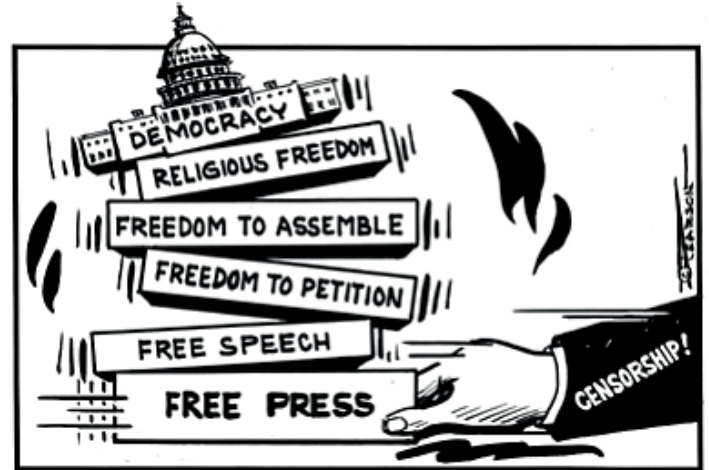
Коментує Олександр Носок

Я вважаю, що журналістику можна назвати «четвертою владою» в країні. Вчені з усього світу вже давно ведуть дискусії стосовно того, чи можна ставити журналістику в один ряд із виконавчою, законодавчою та судовою владами. Врешті-решт більшість погоджуються з тим, що журналістська діяльність має у суспільстві величезну силу та здатна впливати на різні соціальні інститути. Я також поділяю цю думку.

Відповідь на питання, чи є журналістика владою, криється в самій її сутності, функціях. Серед них особливо важливо виділити функцію формування громадської думки, а також функцію соціальної критики.

Засоби масової інформації не лише інформують суспільство про ті чи інші події, що відбулися або відбудуться, але й пропагують ідеї, погляди, вчення, політичні програми і беруть, таким чином, участь у соціальному управлінні. Тобто шляхом формування громадської думки, вироблення певних установок журналісти спонукають людину до тих чи інших вчинків. Це, до речі, може мати як позитивний, так і негативний характер. Адже деякі нечесні журналісти можуть використати цю силу на свою користь: вони починають маніпулювати масовими емоціями та підпорядковувати громадян своїй волі. А з появою інтернету ця проблема стала особливо гострою.

Сутність функції соціальної критики, або «сторожового собаки», полягає в боротьбі журналістики з суспільними вадами, у захисті законності й правопорядку від тих, хто намагається їх порушувати, від корумпованого чиновництва. Іншими словами, це контроль, який здійснює журналіст з метою покращення ситуацій, які склалися в країні.

Pillars

Ще одним підтвердженням того, що журналістська діяльність має значний вплив, може бути той факт, що у Радянському Союзі журналістика повністю підпорядковувалася державі. Побоюючись свободи слова та наслідків, до яких би вона могли призвести, партійне керівництво наклало на неї цензуру та призначило відповідні органи, які повинні були за нею наглядати.

Отже, можемо сказати, що журналістика відіграє визначну, а іноді й визначальну роль у житті суспільства. Саме тому її можна назвати «четвертою владою» в країні.

StudPOL

Навчально-методичні матеріали:
студентська газета
Випуск: №17(59)

Укладачі: С. А. Панченко, В. Л. Погребна,
О. Ю. Пода, Н. В. Островська;
Рецензенти: Г. М. Волинець, К. В. Єськова;
Головний редактор: О. Носок;
Редколегія: Пилипенко Д., Носок О., Духаніна Р.,
Роншина Ю.

Комп'ютерна верстка та дизайн: Носок О.
Затверджено на засіданні кафедри журналістики
Протокол №6
від 25 травня 2021 року
Телефон редакції:
+38(061) 769-8-463